

Процедури за изпълнение на съдебно решение - Люксембург

Моля, имайте предвид, че оригиналната езикова версия на тази страница е била наскоро променена. Езикова версия, която търсите, в момента се подготвя от нашите преводачи.

СЪДЪРЖАНИЕ

- 1 Какво означава принудително изпълнение в областта на гражданските и търговските дела?
- 2 Кой орган или кои органи са компетентни да извършват принудително изпълнение?
- 3 При какви условия може да се издаде подлежащ на принудително изпълнение документ или решение?
 - 3.1 Производство
 - 3.2 Основни изисквания
- 4 Цел и естество на принудителните мерки
 - 4.1 Кои видове активи могат да бъдат предмет на принудително изпълнение?
 - 4.2 Какви са последиците от принудителните мерки?
 - 4.3 Какъв е срокът на действие на тези мерки?
- 5 Има ли възможност за обжалване на решението, с което се постановява такава мярка?
- 6 Подлежи ли принудителното изпълнение на ограничения, по-специално във връзка със защитата на длъжника или сроковете?

1 Какво означава принудително изпълнение в областта на гражданските и търговските дела?

Ако даден длъжник не изпълни доброволно съдебно решение, кредиторът може да поиска неговото изпълнение по принудителен ред. Това се нарича принудителното изпълнение.

За да има изпълнителна сила дадено съдебно решение, то трябва да съдържа отбелязване, че подлежи на изпълнение, и да бъде надлежно връчено или за него надлежно да е отправено уведомление.

Изпълнителната сила на съдебното решение се спира за едноседмичен срок, считано от деня на постановяването на решението, и/или чрез ефективното упражняване на право на обжалване, освен ако решението не подлежи на предварително изпълнение.

Обикновено принудителното изпълнение се използва с цел събиране на парични вземания, но може да се прилага и за изпълнението на дадено действие.

В случай че на дадено лице е разпоредено да плати парична сума, изпълнението се осъществява върху имуществото на длъжника посредством заповест за арест или възбрана.

Съществуват обаче и други, по-специфични мерки за принудително изпълнение: заповест върху вземания на длъжника към трети лица, заповест върху необрана реколта, заповест върху ренти, възбрана върху недвижимо имущество, заповест върху

мебели на наемател, заповор на имущество на временно пребиваващ, заповор за обезпечаване на ревандикационен иск, заповор върху трудово възнаграждение, върху плавателни съдове по вътрешни водни пътища и заповор в контекста на закрилата на правата върху интелектуалната собственост.

Видовете заповор, които се използват най-често в Люксембург, са заповор спрямо трето задължено лице и изпълнителен заповор.

2 Кой орган или кои органи са компетентни да извършват принудително изпълнение?

Единствено съдебните изпълнители имат правомощия по осъществяването на принудително изпълнение на съдебни решения, които са обявени за изпълняеми от люксембургски съд съгласно люксембургското право или от съд на друга държава — членка на Европейския съюз, съгласно законодателството на ЕС по граждански или търговски дела, на споразумения с изпълнителна сила, постигнати чрез медиация по граждански и търговски дела, както и на други изпълнителни основания.

3 При какви условия може да се издаде подлежащ на принудително изпълнение документ или решение?

3.1 Производство

- Съдебни решения и актове, които са постановени, съответно съставени във Великото херцогство.

Те подлежат на изпълнение във Великото херцогство, без да се изисква официално одобрение или писмо за *pareatis* дори ако се изпълняват извън юрисдикцията на съда, който е постановил решението, или извън територията, в рамките на която са съставени актовете.

Връчването на акт или съдебно решение на съдебен изпълнител представлява оправомощаване за всички действия по принудително изпълнение, различни от налагането на възбрана върху недвижимо имущество и лишаване от свобода, за които се изисква специално оправомощаване.

- Чуждестранни решения, които са предмет на договор или на законодателството на Европейския съюз, изискващи процедура за екзекватура

Съдебни решения по граждански и търговски дела, постановени в чужда държава, които подлежат на изпълнение в тази държава и които съгласно:

- Брюкселската конвенция от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела,

- Конвенцията от Лугано от 16 септември 1988 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела,

- Конвенцията от 29 юли 1971 г. между Великото херцогство Люксембург и Република Австрия относно признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела,

- Договора от 24 ноември 1961 г. между Белгия, Нидерландия и Люксембург за компетентността, несъстоятелността и валидността и изпълнението на съдебни решения, арбитражни решения и автентични документи, доколкото е в сила,

- или Хагската конвенция от 2 октомври 1973 г. относно признаването и изпълнението на съдебни решения, свързани със задължения за издръжка,

отговарят на необходимите условия, за да бъдат признати и изпълнени в Люксембург, се обявяват за изпълняеми съгласно процедурата, определена в членове 680—685 от новия Граждански процесуален кодекс (*Nouveau code de procedure civile*).

Съдебни решения по граждански и търговски дела, постановени в държава — членка на ЕС, които подлежат на изпълнение в тази държава членка и които съгласно Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела отговарят на необходимите условия, за да бъдат признати и изпълнени в Люксембург, подлежат на изпълнение, както е предвидено в този регламент.

Регламент (ЕО) № 1215/2012 относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, известен като „преработен регламент Брюксел I“, отменя Регламент (ЕО) № 44/2001.

Регламент (ЕО) № 44/2001 обаче продължава да се прилага към решения, постановени по предявени иски, към автентични актове, формално съставени или вписани, и към правни сделки, одобрени или сключени преди 10 януари 2015 г., които попадат в приложното поле на този регламент.

Съдебни решения по граждански дела, постановени в държава — членка на ЕС, които подлежат на изпълнение в тази държава членка и които съгласно Регламент (ЕО) № 650/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 г. относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения и приемането и изпълнението на автентични актове в областта на наследяването и относно създаването на европейско удостоверение за наследство отговарят на необходимите условия, за да бъдат признати и изпълнени в Люксембург, подлежат на изпълнение, както е предвидено в този регламент.

Решения, постановени в държава членка, която не е обвързана от Хагския протокол за приложимото право при задължения за издръжка, сключен на 23 ноември 2007 г., по смисъла на глава IV, раздел 2 от Регламент (ЕО) № 4/2009 от 18 декември 2008 г. относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на съдебни решения и сътрудничеството по въпроси, свързани със задължения за издръжка, които отговарят на необходимите изисквания, за да бъдат признати и изпълнени в Люксембург, подлежат на изпълнение, както е предвидено в този регламент.

- Чуждестранни решения, по отношение на които се прилага законодателството на ЕС за премахване на екзекватурата

На 12 декември 2012 г. Европейският парламент и Съвета приеха Регламент (ЕО) № 1215/2012 относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, известен като „преработен регламент Брюксел I“. Съгласно член 36 от този регламент решение, постановено в една държава членка, се признава в друга държава членка без изискване за специално производство (премахване на екзекватура). Този регламент се прилага във всички държави — членки на ЕС, от 10 януари 2015 г. съгласно условията, определени в регламента.

Решения, постановени в държава членка, която е обвързана от Хагския протокол за приложимото право при задължения за издръжка, сключен на 23 ноември 2007 г., по смисъла на глава IV, раздел 2 от Регламент (ЕО) № 4/2009 от 18 декември 2008 г. относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на съдебни решения и сътрудничеството по въпроси, свързани със задължения за издръжка, се признават в Люксембург, без да се изисква каквато и да била процедура и без да е възможно да се оспори неговото признаване.

3.2 Основни изисквания

Запор върху движими вещи или възбрана върху недвижимо имущество се налага само при наличието на изпълнително основание, издадено съгласно люксембургското право, и за дължимо и определено вземане; ако задължението не е парично, след налагането на запор то се отсрочва за всички последващи производства, докато не бъде оценено.

Решенията, които изискват освобождаване, заличаване на вписване на ипотека, плащане или извършване на някакво друго действие от трето лице или от името на трето лице, ще подлежат на изпълнение от третите лица или срещу тях дори и след като изтече периодът за подаване на възражение или обжалване единствено въз основа на удостоверение от адвоката на ищеца, с което се определя датата на връчване на решението в дома на страната, срещу която е постановено решението, както и въз основа на удостоверение от съдебния изпълнител, че срещу решението няма подадени възражение или жалба.

Ако удостоверението доказва, че срещу решението няма подадени възражение или жалба, синдиките, настойниците и всички други лица са задължени да спазят решението.

4 Цел и естество на принудителните мерки

4.1 Кои видове активи могат да бъдат предмет на принудително изпълнение?

- Подлежащи на запор или възбрана вещи

На запор или възбрана подлежат само движими или недвижими вещи, принадлежащи на длъжника, но не и вещи, принадлежащи на трето лице. Не е от особено значение обаче в чие владение са вещите на длъжника към момента на налагане на запора или възбраната, поради което е възможно да се наложи запор или възбрана върху вещи, намиращи се у трето лице.

- Несеквестрируеми вещи

Член 728 от новия Граждански процесуален кодекс (Nouveau code de procedure civile) гласи, че освен вещите, за които е обявено, че са несеквестрируеми съгласно определени закони, на запор или възбрана не подлежат и следните вещи:

- вещи, които са обявени от люксембургското право за недвижими според предназначението им;

- движимо имущество, като например място за спане, дрехи, мебели, в които тези дрехи да се съхраняват, перална машина и маси и столове, които дават възможност на семейството да се храни заедно.

Тези вещи са несеквестируеми, независимо от това кой е вискателят дори ако това е държавата, с изключение на определени задължения, изброени подробно в закона.

За да се попречи на вискателя да наложи заповед върху средствата за препитание на длъжника, с нормативен акт на Великото херцогство се определя размерът за прехвърляне и заповиране на заплати, пенсии и анюитети. В закона се урежда налагането на заповед върху защитен редовен доход (заплати, анюитети, пенсии). Този вид редовен доход не може да бъде заповиран изцяло, а само до определен размер, който е определен съгласно установените от нормативния акт на Великото херцогство граници. Поради това длъжниците запазват минимална част от дохода си, за да могат да преживяват.

- Намаляване

Целта на намаляването е лицето, задължено по заповедта, да бъде защитено срещу последиците от пълната недостъпност на активите. Това дава право на съдията да ограничи заповираните суми.

4.2 Какви са последиците от принудителните мерки?

От момента на налагане на заповед или възбрана върху вещите длъжникът губи право да се разпорежда с тях. Налагането на заповед или възбрана обаче не създава никакви преференциални права за покупка за вискателя, в чиято полза се налага заповедта. Лишаването на длъжника от права означава, че той не може да продава, прехвърля или обременява с тежести заповираните или възбранените вещи. Заповираното/възбраненото имущество може да бъде отнето незабавно. Длъжникът продължава да бъде собственик до принудителната продажба без непременно да запазва владението върху имуществото. Ситуацията не се променя на практика, а по-скоро от правна гледна точка.

Ако лишаването от права е нарушено, мерките, предприети от лицето, задължено по заповедта, не са обвързващи по отношение на вискателя, в чиято полза се налага заповедта.

В такъв случай лишаването от права е само относително, в смисъл че то се прилага само в полза на вискателя, в чиято полза се налага заповедта. Останалите вискатели трябва да се справят с промените в активите на длъжника. За тях обаче е лесно да се присъединят към вече разрешената заповед.

Лишаването от права е първият етап от процеса на продажба на активите. Вещите преминават под контрола на съда. Следователно при изпълнение на съдебно решение заповедта на първо място има обезпечителна роля.

Що се отнася до налагането на заповед върху вземания на длъжника към трети лица, трябва да се уточни, че тази форма на заповед изцяло премахва контрола върху цялото заповирано вземане, независимо от неговата стойност. Третото задължено лице обаче може да остави достатъчно количество в депозит (намаляване).

4.3 Какъв е срокът на действие на тези мерки?

По отношение на подлежащите на изпълнение актове, издадени съгласно люксембургското право, не се прилагат давностни или преклузивни срокове.

Разрешенията от председателя на търговския съд за налагане на обезпечителен заповед загубват своето действие, ако обезпечителната мярка не се изпълни в рамките на определения в заповедта срок.

5 Има ли възможност за обжалване на решението, с което се постановява такава мярка?

Срещу издадена от председателстващия съдия на търговския съд заповед, одобряваща налагането на обезпечителен заповед, може да бъде подадено възражение или жалба.

При изпълнителен заповед длъжникът може да заведе иск, пледирайки трудност на изпълнението, или да отправи възражение срещу продажбата на заповираните вещи.

Трети лица също могат да направят възражение срещу продажбата на заповираните вещи с молба за отклоняване на тези вещи, за да могат да бъдат използвани.

6 Подлежи ли принудителното изпълнение на ограничения, по-специално във връзка със защитата на длъжника или сроковете?

Съгласно член 590 от новия Граждански процесуален кодекс (Nouveau code de procedure civile) даден длъжник може да спре предварителното изпълнение, ако то е разпоредено по случай, различен от предвидения по закон. За тази цел

длъжникът може да подаде в съда жалба за забрана на предварителното изпълнение. Това се прилага единствено по граждански дела и е изключено при търговски дела по член 647 от Търговския кодекс (Code de commerce).

С член 703, параграф 2 от новия Граждански процесуален кодекс (Nouveau code de procedure civile) се установява процедурата за намаляване. Намаляването има за цел да защитава задълженото по запора лице срещу последиците от недостъпността на всички негови активи. Това дава право на съдията да ограничи запорираните суми.

За да се попречи на вискателя да наложи запор върху средствата за препитание на длъжника, с нормативен акт на Великото херцогство се определя размерът за прехвърляне и запориране на заплати, пенсии и анюитети. В закона се урежда налагането на запор върху защитен редовен доход (заплати, анюитети, пенсии). Този вид редовен доход не може да бъде запориран изцяло, а само до определен размер, който е определен съгласно установените от нормативния акт на Великото херцогство граници. Поради това длъжниците запазват минимална част от дохода си, за да могат да преживяват.

Връзки по темата

 <http://www.legilux.lu/>

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Последна актуализация: 25/04/2019